

Lofprijs, tongentaal en verstaanbaarheid

Inleiding

Binnen christelijke gemeenschappen roept het spreken en zingen in tongen vaak vragen op. Sommigen ervaren het als bevrijdend en verdiepend, anderen voelen zich buitengesloten of onzeker. Deze studie wil bijdragen aan *voortschrijdend inzicht betreffende de Bijbel* door het onderwerp **lofprijs, tongentaal en verstaanbaarheid** zorgvuldig en Schriftgericht te benaderen.

De centrale vraag is niet of tongentaal wel of niet mag, maar: **welke plaats geeft de Bijbel aan tongentaal binnen lofprijs en gemeente, en hoe verhoudt dit zich tot verstaanbaarheid en opbouw?**

1. Wat wordt bedoeld met tongentaal?

Het Nieuwe Testament gebruikt het Griekse woord *glōssa* (tong, taal) in combinatie met *lalein* (spreken). Het duidt op het spreken van klanken die voor anderen niet direct verstaanbaar zijn. De Bijbel presenteert tongentaal als een gave die voorkomt onder gelovigen, zonder deze te verheffen tot maatstaf voor geestelijkheid.

Jezus noemt het spreken in nieuwe talen als een teken dat gelovigen kan volgen. Daarbij worden geen voorwaarden gesteld ten aanzien van geestelijke volwassenheid of status.

2. Tongentaal en gebed

Paulus maakt in 1 Korinthe 14 duidelijk dat tongentaal in de eerste plaats gericht is op God:

Wie in tongen spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God.

Tongentaal functioneert hier als **persoonlijk gebed**. Het verstand is niet actief betrokken, maar de geest richt zich rechtstreeks tot God. Paulus erkent de waarde hiervan en benadrukt dat het de bidder zelf opbouwt.

3. Zingen in tongen

Naast spreken noemt Paulus ook het **zingen met de geest**. Dit wijst erop dat tongentaal niet alleen een gebedsvorm is, maar ook een vorm van lofprijs kan zijn.

Zingen in tongen kan helpen om voorbij woorden en gedachten te komen en de aandacht volledig op God te richten. Tegelijk benadrukt Paulus dat hij ook wil zingen met het verstand, zodat beide dimensies aanwezig blijven.

4. Verstaanbaarheid en opbouw

Een sleutelthema in Paulus' onderwijs is **opbouw van de gemeente**. Waar tongentaal geen uitleg of uitlegger heeft, blijft zij beperkt tot persoonlijke opbouw. Profetie en verstaanbare woorden hebben daarentegen een direct effect op anderen.

Dit leidt Paulus tot een belangrijk onderscheid:

- Tongentaal: opbouw van de persoon
- Verstaanbare woorden: opbouw van de gemeente

Daarom pleit hij voor orde, liefde en wijsheid in samenkomsten.

5. Vrijheid zonder dwang

De Bijbel kent geen verplichting om in tongen te spreken. Evenmin wordt tongentaal gepresenteerd als bewijs van geestelijke volwassenheid. Paulus' toon is opvallend pastoraal: hij erkent diversiteit en waarschuwt tegen verheffing of uitsluiting.

Ware lofprijs ontstaat niet uit druk of verwachting, maar uit vrijheid en liefde. Waar tongentaal wordt opgelegd of verheerlijkt, raakt zij haar Bijbelse bedding kwijt.

6. Lofprijns in perspectief

Lofprijns is in de Schrift altijd gericht op God, niet op de ervaring van de mens. Tongentaal kan daarin een plaats hebben, maar is nooit het doel op zichzelf. Verstaanbaarheid, orde en liefde vormen het kader waarbinnen lofprijns tot bloei komt.

Wanneer lofprijns leidt tot verwarring of verdeeldheid, is herbezinning nodig. Wanneer zij leidt tot nederigheid, vreugde en opbouw, weerspiegelt zij Gods bedoeling.

Conclusie

De Bijbel spreekt met waardering én nuchterheid over tongentaal. Zij wordt erkend als gave die persoonlijk kan opbouwen en in lofprijns een plaats kan hebben. Tegelijk stelt de Schrift duidelijke grenzen waar het gaat om verstaanbaarheid en gemeenschappelijke opbouw.

Zo nodigt dit thema uit tot een houding van balans: **ruimte voor geestelijke expressie, verbonden met liefde, orde en aandacht voor de ander.**